

fremgår af mit svar på spørgsmålet, indeholder hundelovens § 3, stk. 1, i forvejen et krav om, at man i byer og områder med bymæssig bebyggelse skal føre sin hund i bånd eller have fuldt herredømme over den.

Som jeg imidlertid også nævnte i svaret, kan det ikke udelukkes, at det som en forebyggende foranstaltning vil være en fordel i et vist omfang at indføre krav om, at hunde altid skal føres i bånd i bymæssig bebyggelse. Det kræver dog efter regeringens opfattelse meget grundige overvejelser, før der indføres sådanne landsdækkende regler om båndpligt. Dette skal ikke mindst ses i lyset af, at alene fire ud af de tidligere 54 politikredse havde et ubetinget krav om båndpligt for hunde på gader og i offentlige anlæg, ligesom det nøje skal overvejes, om ressourceindsatsen ved håndhævelsen af sådanne regler står mål med fordelene ved en sådan ordning. En mulighed kunne derfor være at overlade det til det lokale politi sammen med kommunalbestyrelsen at træffe beslutning om, hvorvidt der lokalt skal gælde et ubetinget krav om båndpligt for hunde på gader og i offentlige anlæg.

Som jeg redegjorde for under samrådet om kamphunde i Retsudvalget den 21. februar i år, har jeg i forlængelse af svaret på spørgsmål nr. 98 sendt et brev til Dyrenes Beskyttelse, Dansk Kennel Klub, Danmarks civile Hundeførerforening, rigspolitiet og Kommunernes Landsforening og anmodet disse parter om at komme med deres forslag til, hvordan vi kommer videre i denne sag. Når høringsen og Justitsministeriets efterfølgende overvejelser er afsluttet, vil jeg naturligvis orientere Retsudvalget herom.

I beslutningsforslaget foreslås det endvidere, at politiet øjeblikkelig skal kunne fjerne en muskelhund, hvis besidderen ikke kan fremvise et gyldigt muskelhundetegn. En sådan ordning vil, i det omfang den vil kunne gennemføres i praksis, efter regeringens opfattelse være ganske ressourcekrævende for politiet, ligesom der heller ikke i forslaget er taget nærmere stilling til, hvem der skal bære udgifterne til f.eks. pensionsanbringelse af en muskelhund, der er fjernet fra sin besidder.

Endelig følger det af beslutningsforslaget, at retten til at erhverve en muskelhund skal fratages personer, der tidligere af politiet er blevet pålagt at aflive en muskelhund eller en anden hund, hvis dette er sket som følge af hundens farlighed. Efter hundelovens § 12 a kan en person allerede i dag ved dom for et strafbart forhold frakendes retten til at beskæftige sig per-

sonligt med hunde for bestandig eller for et nærmere fastsat tidsrum, hvis den pågældende 1) har anvendt en hund til angreb på eller som trussel mod mennesker og dyr, 2) har undladt at holde sin hund tilbage, da vedkommende bemærkede, at hunden overfaldt mennesker eller dyr, 3) som ejer eller besidder har lade en hund deltage i en hundekamp eller 4) har afholdt hundekampe.

Tanken med bestemmelsen i § 12 a er, at personer, der har anvendt en hund på en af de nævnte måder, ikke fremover f.eks. bør kunne anskaffe sig en ny hund igen med henblik på eventuelt at anvende den nye hund på samme måde. Med udtrykket »beskæftige sig personligt med hunde« sigtes bl.a. til, at personen ikke vil kunne eje, besidde eller passe hunde.

Det er endvidere værd at notere sig, at bliver en person frakendt retten til at beskæftige sig personligt med hunde efter hundelovens § 12 a, gælder det alle hunde og ikke kun såkaldte muskelhunde. Herudover har politiet som tidligere nævnt med hjemmel i hundelovens § 6 mulighed for at træffe afgørelse om f.eks. pålæg eller aflivning, ikke kun i situationer, hvor en hund har vist konkrete tegn på at være farlig, men også hvor der i øvrigt er grundlag for at antage, at den pågældende hund er farlig for sine omgivelser. Vurderingen af, om en hund er farlig for sine omgivelser, herunder hvilken type af pålæg der eventuelt skal kunne udstedes, bygger naturligvis på et samlet skøn over sagens omstændigheder.

Et eksempel på, hvad politiet i den forbindelse kan lægge vægt på, er, at den pågældende besidder tidligere har fået aflivet en hund som farlig, og at der er begrundet formodning om, at også den nuværende hund er farlig. Efter regeringens opfattelse dækker hundelovens § 6 og § 12 a det behov, som forslagsstillerne ønsker at regulere.

Samlet set er konklusionen fra regeringens side således, at der på nuværende tidspunkt med de initiativer, vi tog i forbindelse med ændringen af hundeloven i 2003, og de igangværende overvejelser om pligt til at føre sin hund i snor ikke er behov for yderligere regler på området. Men det er klart, og det tilkendegav jeg også under samrådet den 21. februar i år, at det gør indtryk på mig, når en forening som Dansk Kennel Klub giver udtryk for, at der er behov for at gøre mere i forhold til farlige hunde. Dansk Kennel Klub har gentagne gange udtrykt tilfredshed med den ændring af hundeloven, der blev gen-